

עֲזְרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנַי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרָשְׁת יִתְרוּ

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של לי חלקים

כרך י - חלק כ"ג

קונטרס 293

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דְּאִי יִפְקֹדוּן בֵּית מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

הָכִי כָּל שְׂאֵר בּוֹצִינֵין דְּנִהְרִין מְנִיָּה, כְּלִילָן בְּתַלְתָּ. עוֹד,
עֵתִיקָא אַתְרָשִׁים בְּתָרִין. כְּלָלָא דְעֵתִיקָא בְּתָרִין. הוּא
כְּתָרָא עֲלָאָה דְכָל עֲלָאִין, רִישָׁא דְכָל רִישֵׁי. וְהוּא
דְהוּי לְעִילָא מִן דָּא, דְלָא אֲתִידַע. כִּד כָּל שְׂאֵר בּוֹצִינֵין,
סְתִימִין בְּתָרִין. עוֹד עֵתִיקָא קִדִּישָׁא אַתְרָשִׁים וְאַסְתִּים
בְּחַד, וְהוּא חַד, וְכָלָא הוּא חַד. כִּד כָּל שְׂאֵר בּוֹצִינֵין,
מִתְקַדְשִׁין, מִתְקַשְׂרִין, וּמִתְהַדְרִין בְּחַד, וְאַיְנוּן חַד.

מִצְחָא דְאַתְגְּלִי בְעֵתִיקָא קִדִּישָׁא, רְצוֹן אַקְרִי, דְהָא
רִישָׁא עֲלָאָה דָּא סְתִים לְעִילָא, דְלָא אֲתִידַע
פְּשִׁיט חַד טוֹרְנָא בְּסִימָא, יָאָה, דְאַתְכְּלִיל בְּמִצְחָא.
וּבְגִין דְאַיְהוּ (נִ"א דְהוּא) רְעוּא דְכָל רְעוּין, אַתְתְּקוּן

ספר מאורות הזהר

על כְּלָנָה, כְּמוֹ שְׁנַאֲמַר וְיַדְעַת הַיּוֹם [וְאַתְחַנֵּן ד, לט], דַּע אֶת אֱלֹקֵי אַבְיָךְ כּו' [דְּבָרֵי
הַיָּמִים א' כח, ט], וּמְבִיאָה לְלֵב שְׁלָם כּו', שֶׁהוּא הַעֲקָר ... אִם כֵּן הָרִי בִּינִידַעַת
הַהִשְׁתַּלְשְׁלוֹת אִף שְׂאִינוּ מְשִׁיג כְּלָל הַמַּהוּת מְקִיָּם מִצְוֹת וְיַדְעַת כּו', וְלֹא גָרַע מִלְמוּד
הַהִלְכוֹת. (לְקוּשֵׁי תוֹרָה לְבַעַל הַתְּנִיָּא שֵׁם טוֹר ג')

יא) לְמוּד פְּנִימִיּוֹת הַתּוֹרָה הוּא בְּכֻלָּל "שְׁלִישׁ בְּמִקְרָא"

א. וְעַל פִּי זֶה יִתְרַץ מַה שְׁנִדְחָקוּ גְדוּלֵי הַמְּפָרָשִׁים בְּפִרוּשׁ מִמֶּרָא זו [עֲבוּדָה זָרָה
יט, ב] דְלְעוֹלָם יִשְׁלַשׁ אָדָם שְׁנוֹתָיו שְׁלִישׁ בְּמִקְרָא שְׁלִישׁ בְּמִשְׁנַה שְׁלִישׁ בְּתַלְמוּד ...
אָמְנָם לְפִי מַה שֶׁפְּתַבְתִּי אֲתִי שְׁפִיר, דְּבִתְחִלַּת לְמוּדוֹ שֶׁל אָדָם יִשְׁלַשׁ הַשְׁלִישׁ בְּמִקְרָא
מִמֶּשׁ לְבָדוֹ, דְּאִף עַל גַּב שְׁלֵתַלְמוּד צְרִיךְ זְמַן יוֹתֵר מִכָּל מְקוֹם יֵשׁ לוֹ לְמַהֵר לְלַמֵּד

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזה שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולקוח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן"י בוא"ו בן"י ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו [וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

בְּמִצְחָא, וְאַתְגְּלִיִּיא בְּבוֹסִיטָא (ס"א אַתְגְּלִיָּהּ בְּפִסִּיטָא), הָאִי
מִצְחָא אַקְרִי רְצוֹן.

וְכַד רְצוֹן דָּא אַתְגְּלִיִּיא, רַעוּא דְרַעוּיִן אֲשֶׁתְּכַח בְּכִלְהוּ
עֲלָמִין, וְכָל צְלוּתִין דְּלַתְתָּא מִתְקַבְּלִין, וּמִתְנַהֲרִין
אַנְפוּי דְזַעִיר אַנְפוּי, וְכָלֵא בְרַחֲמֵי אֲשֶׁתְּכַח, וְכָל דִּינִין
אַתְטַמְרוֹן וְאַתְכַּפְּיִין.

בְּשִׁבְתָּא בְּשַׁעֲתָא דְצְלוּתָא דְמִנְחָה, דְהוּא עֵידוֹן דְכָל
דִּינִין מִתְעָרִין, אַתְגְּלִיִּיא הָאִי מִצְחָא,
וְאַתְכַּפְּיִין כָּל דִּינִין, וְאַשְׁתְּכַחוּ רַחֲמִין בְּכִלְהוּ עֲלָמִין.
וּבְגִין כִּדְ אֲשֶׁתְּכַח שִׁבְתָּא בְּלֵא דִינָא, לֹא לְעִילָא וְלֹא
לְתַתָּא. וְאַפִּילוּ אִשָּׁא דְגִיּהֲנָם אֲשֶׁתְּקַע (ס"א אֲשֶׁתְּכַד)

ספר מאורות הזהר

המקרא בתחלה ואחר שהגדיל בהכמה יש לו לקום השליש במקרא בתורה שבכתב עם מה שילמד אחר כך מפנימיות התורה והאגדות, שזה נכלל הכל בשליש במקרא כנ"ל (ואפשר דגם למוד מדרש רבה ושאר המדרשים הוא בכלל השליש במקרא ... ואף שבהלכות תלמוד תורה מבאר דמדרש תורה שהוא ספרא וספרי וכהאי גוונא הן בכלל שלישי במשנה, הינו מפני שהן הלכות וגופי התורה כמו המשנה, מה שאין הן למוד הרבות שהן אגדות שעל המקרא ומוסר ה' אפשר שזה נכלל בשליש במקרא... (לקוטי תורה לבעל התניא שם טור ג' ואילך)

ב. עוד יש לומר בפרוש לרי"ח שמניף כו' שמן תורק כו' על דרך המדרש הנ"ל שזהו ענין לעולם ישלש אדם תלמודו שלישי במקרא שלישי במשנה ושליש בתלמוד

לא יפרת לדורי דורות. דבר אחר
אתן לו - לאותו שידע סוד הדבר
ויתפון במה שצריך לכוון.

עוד אמר רבי שמעון, כתוב לא
תבערו אש בכל משבתכם ביום
השבת. מה הטעם? כדי שלא
יראה דין ביום הזה. ואם תאמר,
הרי לגבוה עולה? בכל
משבתכם אמר, ולא לגבוה.
ואתו שעולה לגבוה, עולה
לקפות דין אחר. ששינונו, יש אש
אוכל אש, ואש המנבח אוכל אש
אחר.

ומשום כך מתגלה העתיק הקדוש
ביום הזה מכל שאר הימים.
ובזמן שמתגלה העתיק, לא נראה
דין כלל, וכל העליונים
והתחתונים נמצאים בשמחה
שלמה, והדין לא שולט.

שנינו, כי ששת ימים עשה ה' את
השמים ואת הארץ. ששת ימים
ודאי, ולא בששת. והימים
הקדושים העליונים הללו
נקראים ימים שהשם הקדוש
נכלל בהם, והם נכללים בו. אשרי
חלקם של ישראל מכל העמים
עובדי עבודת כוכבים ומזלות,
עליהם כתוב (דברים ד) ואתם
הדבקים בה' אלהיכם חיים כלכם
היום.

כבר את אביך ואת אמה. רבי
חייא פתח, (בראשית ב) ונהר יצא
מעדן וגו'. ונהר - זו נביעת המעין
שיוצא תמיד ולא פוסק, ומנהר
המעין הזה נשקה כל גן העדן.
ואתו נהר של המעין הקדוש
נקרא א"ב. מה הטעם? משום
שהוא נובע לזון את הגן.

רבי אבא אמר, עדן ממש נקרא
אב, משום שעדן זה נמצא מאותו
מקום שנקרא אין, ומשום כך
נקרא אב. והרי בארנו, ממקום
שמתחיל להמשיך הפל נקרא

דידע רזא דמלה, ויתפון במה דבעי לכוונא.
הו אמר ר' שמעון, כתיב, (שמות לה) לא תבערו
אש בכל מושבותיכם ביום השבת. מאי
טעמא. בגין דלא אתחזי דינא בהאי יומא. ואי
תימא הא לגבוה סלקא. בכל מושבותיכם
קאמר, ולא לגבוה. והוא דסלקא לגבוה,
לאכפיא לדינא אחרא סלקא. דתנינן, אית
אשא אכלא אשא. ואשא דמדבחא, אכלא
אשא אחרא.

ובגני כף, אתגליא עתיקא קדישא בהאי
יומא, מכל שאר יומין. ובזמנא
דאתגליא עתיקא, לא אתחזי דינא כלל. וכל
עלאין ותתאין משתכחין בחדוותא שלימתא,
ודינא לא שלטא.

האנא, כתיב (שמות לא) כי ששת ימים עשה יי'
את השמים ואת הארץ. ששת ימים
ודאי, ולא בששת. והני יומין קדישין עלאין,
אקרוין יומי דשמא קדישא אתכליל בהו,
ואינון אתכלילין ביה. זכאה חולקיהון
דישראל מכל עמין עובדי עבודת כוכבים
ומזלות, עלייהו כתיב, (דברים ד) ואתם
הדבקים ביי' אלהיכם חיים כולכם היום. (ד' ק"ז ע"א)

כבר את אביך ואת אמה. (שמות כ) רבי חייא
פתח, (בראשית ב) ונהר יוצא מעדן וגו'.
ונהר, דא נביעו דמבועא, דנפיק תדיר ולא
פסק. ומנהרא דמבועא דא, אתשקא כל
גנתא דעדן. והוא נהרא דמבועא קדישא,
אקרי א"ב. מאי טעמא. משום דאיהו נביעא
לאתזנא לגנתא.

רבי אבא אמר, עדן ממש אקרי אב. משום
דהאי עדן, משתכח מההוא אתר, דאקרי
אין. ובגני כף, אקרי אב. והא אוקימנא,

אתה, ונקרא אב, כמו שנאמר (ישעיה טו) כי אתה אבינו.

רבי אלעזר אמר, כבוד את אביך זה הקדוש ברוך הוא. ואת אמך - זו כנסת ישראל. את אביך, את דוקא להקליל שכינה (עליוה). רבי יהודה אמר, כבוד את אביך - סתם. ואת אמך - סתם. שהרי הכל היה במנין. את - לרבות כל מה שלמעלה ומטה.

רבי יוסי אמר, זה שאמר רבי אבא, ממקום שמתחיל להמשך הכל, נקרא אתה, יפה. שהרי למדנו שאותו הנסתר ואין בו התחלה נקרא הוא. ממקום שהראשית נמצאת נקרא אתה. ונקרא אב. והכל אחד. ברוך שמו לעולם ולעולמי עולמים אמן.

רבי חזקיה אמר, ודאי הכל אחד. כבוד את אביך - זה הקדוש ברוך הוא. ואת אמך - זו כנסת ישראל. שהרי שנינו, אמר רבי שמעון, כתוב בנים אתם לה' אלהיכם - אותו מקום שנקרא בנים. ומשום כך הסתימות של הדבר, כבוד את אביך ואת אמך, להקליל את הכל שלמעלה ושלמטה. רבי יצחק אמר, להקליל בו את רבו, שהוא מכניס אותו לעולם הבא. אמר רבי יהודה, הוא בכלל הקדוש ברוך הוא.

שנינו, בחמש האמירות הללו כלול הכל. בחמש האמירות הללו נחקקו חמש אחרות, ודאי חמש תוך החמש. הכיצד? אנכי ה' אלהיך - כנגד לא תרצח. ששנינו, (אמר רבי יצחק אמר רבי יהודה) שני אלה בכלל אחד נכללו, שמי שהורג מקטין הדמות וצלם של רבונו, שכתוב (בראשית ט) כי בצלם אלהים עשה את האדם, וכתוב (יחזקאל א) ועל דמות הפסא דמות כמראה אדם.

מאתר דשארין לאתמשכא כללא, אקרי אתה, ואקרי אב. כמה דאת אמר, (ישעיה טו) כי אתה אבינו.

רבי אלעזר אמר, כבוד את אביך, דא קדשא בריך הוא. ואת אמך, דא כנסת ישראל. את אביך, את דייקא, לאכללא שכינתא (ר"א עליוה). רבי יהודה אמר, כבוד את אביך, סתם. ואת אמך, סתם. דהא כללא הוה במניינא. את לרבות כל מה דלעילא ותתא.

רבי יוסי אמר, האי דאמר רבי אבא, מאתר דשארין לאתמשכא כללא, אקרי אתה, שפיר. דהא אולייפנא, ההוא דטמיר ולא אית ביה שירותא, קרינן הוא. מאתר דשירותא אשתכח, קרינן אתה. ואקרי אב. וכללא חד. בריך שמייה לעלם ולעלמי עלמיא אמן.

רבי חזקיה אמר, ודאי כללא חד. כבוד את אביך, דא קדשא בריך הוא. ואת אמך, דא כנסת ישראל. דהא תנן, אמר רבי שמעון, פתיב (דברים יד) בנים אתם לי' אלהיכם, ההוא אתר דאקרי בנים. ובגיני כך סתימא דמלה, כבוד את אביך ואת אמך, לאכללא כללא, דלעילא ותתא. ר' יצחק אמר, לאכללא ביה רביה, דהוא אעיל ליה לעלמא דאתי. אמר רבי יהודה, בכללא דקודשא בריך הוא הוי.

תאנא, בהני חמש אמירן, פליל פלא. בהני חמש אמירן, אתגליפו חמש אחרנין, ודאי חמש גו חמש. הא כיצד. אנכי יי' אלהיך, לקבל לא תרצח. דתנינן, (אמר רבי יצחק אמר רבי יהודה) תרין אלין, בכללא חדא אתפלילין, דמאן דקטיל, אזעיר דמותא וצלמא דמאריה. דכתיב, (בראשית ט) כי בצלם אלהים עשה את האדם. וכתיב (יחזקאל א) ועל דמות הפסא דמות כמראה אדם.

אָמַר ר' חֲזִיָּא, כְּתוּב (בראשית ט)
שֶׁפֶף דָּם הָאָדָם בְּאָדָם דְּמוֹ יִשְׁפָּף
וְגו'. (שֶׁפֶף דָּם הָאָדָם) מִי שֶׁשׁוּפֵף דָּם
כְּאִלוֹ מִקְטִין הַדְּמוּת וְהַצֵּלֵם
שְׁלֹמֶעֱלָה. כְּלוּמַר, לֹא הִקְטִין
דְּמוּת זו, אֶלֶּא דְּמוּת אֲחֵרַת,
מִשְׁמַע שְׁכְּתוּב שֶׁפֶף דָּם הָאָדָם
בְּאָדָם דְּמוֹ יִשְׁפָּף. בְּאָדָם הַעֲלִיּוֹן
מִגִּיעַ הַפָּנִים הַזֶּה מֵאוּתוֹ דָּם
שֶׁשֶׁפֶף. מָה הַטַּעַם? מִשּׁוּם כִּי
בְּצֵלֵם אֱלֹהִים עָשָׂה אֶת הָאָדָם.
וּמִשּׁוּם כִּף זֶה בְּזַה תְּלוּי.

ר"א יְהִיָּה לָךְ - כְּנַגְדָּה לֹא תִנְאַף. זֶה
מִשְׁקַר בְּשֵׁמוֹ שֶׁל הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ
הוּא שְׁנִרְשָׁם בְּאָדָם. וּבְזַה כְּמָה
וּכְמָה חֲטָאִים וּגְזוּרוֹת וְעֲוֹנִים
תְּלוּיִים. וּמִי שֶׁמִּשְׁקַר בְּזַה, מִשְׁקַר
בּוֹ בְּמִלְכָּה, שְׁכְּתוּב (הוֹשֵׁעַ ה) בְּזַה'
בְּגָדוֹ כִּי בָנִים זָרִים יִלְדוּ. וּכְתוּב
לֹא תִשְׁתַּחֲוֶה לָהֶם וְלֹא תַעֲבֹדֵם,
זֶה בְּזַה תְּלוּי.

ר"א תִּשָּׂא - כְּנַגְדָּה לֹא תִגְנוּב. וּכְתוּב
(מִשְׁלִיכֵיכֶם) חוֹלֵק עִם גִּנְבֵי שׁוֹנֵא נִפְשׁוֹ
אֵלֶּה יִשְׁמַע וְלֹא יִגִּיד. וְדַאי זֶה בְּזַה
תְּלוּי, שֶׁהָרִי הַגִּנְבֵי לְזַה אֲזַדְמֵן,
לְהִשְׁבַּע בְּשִׁקְרָה מִי שֶׁעוֹשֶׂה זֶה,
עוֹשֶׂה זֶה.

זְכוּר אֶת יוֹם הַשַּׁבָּת - כְּנַגְדָּה לֹא
תַעֲנֶה בְּרַעַף עַד שִׁקְרָה. שְׂאֲמַר רַבִּי
יוֹסִי, שַׁבַּת נִקְרְאָת עֲדוּת, וְצָרִיךְ
הָאָדָם לְהַעֲרִיד עַל זֶה, שְׁכְּתוּב כִּי
שֵׁשֶׁת יָמִים עָשָׂה ה' וְגו'. וּשְׁכַּת
כָּלֵל (עֲדוּת) שֶׁל הַכֹּל. וְאָמַר רַבִּי
יוֹסִי, מָה שְׁכְּתוּב (מִיכַה) תִּתֵּן אֲמַת
לְיַעֲקֹב, כְּמוֹ שְׁנַאָמַר (שְׁמוּת לֹא)
וְשִׁמְרוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת הַשַּׁבָּת, וּמִי
שֶׁמַּעֲרִיד שִׁקְרָה - מִשְׁקַר בְּשַׁבַּת,
שֶׁהִיא עֲדוּת אֲמַת. וּמִי שֶׁמִּשְׁקַר
בְּשַׁבַּת - מִשְׁקַר בְּכָל הַתּוֹרָה.
וּמִשּׁוּם כִּף זֶה בְּזַה תְּלוּי.

כִּבְדֵי אֶת אָבִיךָ - כְּנַגְדָּה לֹא תַחֲמַד
אֶשֶׁת רַעַף. וְאָמַר רַבִּי יִצְחָק, כִּבְדֵי
אֶת אָבִיךָ - אָבִיךָ מִמֶּשׁ. שֶׁהָרִי מִי
שֶׁחֲמַד אֶשֶׁה וּמוֹלִיד בֶּן, הוּא

אָמַר ר' חֲזִיָּא, כְּתוּב (בראשית ט)
שֶׁפֶף דָּם הָאָדָם בְּאָדָם דְּמוֹ יִשְׁפָּף וְגו',
דְּשִׁפִּיף דְּמָא, כְּאִלוֹ אֲזַעֲרִי דְּמוּתָא וְצִלְמָא
דְּלַעֲיִלָא, כְּלוּמַר, לֹא אֲזַעֲרִי דְּמוּתָא דָּא, אֶלֶּא
דְּמוּתָא אֲחֵרָא, מִשְׁמַע דְּכְּתוּב שֶׁפֶף דָּם הָאָדָם
בְּאָדָם דְּמוֹ יִשְׁפָּף. בְּאָדָם עֲלֵאָה, מְטִי הִיא
פְּגִימוּתָא, מִהֵיחָא דְּמָא דְּאוּשִׁיד. מָאִי טַעְמָא.
מִשּׁוּם כִּי בְּצֵלֵם אֱלֹהִים עָשָׂה אֶת הָאָדָם. וּבְגִין
כִּף, הִיא כְּהָא תְּלוּיָא.

ר"א יְהִיָּה לָךְ, לְקַבֵּל לֹא תִנְאַף דָּא מִשְׁקַר
בְּשֵׁמָא דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, דְּאֲתַרְשִׁים
בִּיהַ בְּכַר נֶשֶׁ. וּבְדָא, כְּמָה וּכְמָה חוּבִין וְגִזְרִין
וְעוֹנֵשִׁין, תְּלוּיִן. וּמֵאֵן דְּמִשְׁקַר בְּהֵאִי, מִשְׁקַר
בִּיהַ בְּמִלְכָּא, דְּכְּתוּב, (הוֹשֵׁעַ ה) בִּינִי בְּגָדוֹ כִּי בָנִים
זָרִים יִלְדוּ. וּכְתוּב לֹא תִשְׁתַּחֲוֶה לָהֶם וְלֹא
תַעֲבֹדֵם, וְהִיא כְּהָא תְּלוּיָא.

ר"א תִּשָּׂא לְקַבֵּל לֹא תִגְנוּב. וּכְתוּב (מִשְׁלִיכֵיכֶם) חוֹלֵק
עִם גִּנְבֵי שׁוֹנֵא נִפְשׁוֹ אֵלֶּה יִשְׁמַע וְלֹא יִגִּיד.
וְדַאי הִיא כְּהָא תְּלוּיָא, דְּהִיא גִּנְבָא לְדָא אֲזַדְמֵן,
לְאוּמָאָה בְּשִׁקְרָא. מָאֵן דְּעִבִיד דָּא, עִבִיד דָּא.
זְכוּר אֶת יוֹם הַשַּׁבָּת, לְקַבֵּל לֹא תַעֲנֶה בְּרַעַף עַד
שִׁקְרָה. דְּאָמַר ר' יוֹסִי, שַׁבַּת סִּהְדוּתָא

אֶקְרִי. וּבְעֵי בַר נֶשׁ לְסִהְדָא עַל הִיא דְּכְּתוּב כִּי
שֵׁשֶׁת יָמִים עָשָׂה יי' וְגו'. וּשְׁכַת כָּלֵלָא (נ"א
סִהְדוּתָא) דְּכֵלָא. וְאָמַר ר' יוֹסִי, מָאִי דְּכְּתוּב, (מִיכַה
ט) תִּתֵּן אֲמַת לְיַעֲקֹב, כְּמָה דָּאֵת אָמַר (שְׁמוּת לֹא)
וְשִׁמְרוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת הַשַּׁבָּת, וּמֵאֵן דְּאֶסְהִיד
שִׁקְרָא, מִשְׁקַר בְּשַׁבַּת, דְּהִיא סִּהְדוּתָא דְּקִשׁוּט,
וּמֵאֵן דְּמִשְׁקַר בְּשַׁבַּת, מִשְׁקַר בְּאוּרִייתָא כֵלָא.
וּבְגִין כִּף, הִיא כְּהָא תְּלוּיָא.

כִּבְדֵי אֶת אָבִיךָ, לְקַבֵּל לֹא תַחֲמַד אֶשֶׁת רַעַף.
וְאָמַר ר' יִצְחָק, כִּבְדֵי אֶת אָבִיךָ, אָבִיךָ
מִמֶּשׁ. דְּהִיא מָאֵן דְּחֲמִיד אֲתַתָּא, וְאוּלִיד בַּר,

מכבד את האחר שאינו אביו, וכתוב כבד את אביך וגו', לא תחמד בית רעך שדהו. וכתוב פאן, על האדמה אשר ה' אלהיך נתן לך. אותו שנתן לך יהיה שלך, ולא תחמד אחר. ודאי שדה תלוי בנה.

ואלו חמש הראשונות פוללות חמש אחרונות, ומשום כך, (דברים א) מימינו אש דת למו. שהכל נעשה ימין. ועל זה בחמשה קולות נתנה התורה. אמר רבי יהודה, כלם היו חמש בתוך חמש, כנגדם חמשה חמשי תורה.

שנה רבי אלעזר, בעשר האמירות הללו נחקקו כל מצוות התורה, גזרות וענשים, טהור וטמא, ענפים ושרשים, אילנות ונטעים, שמים וארץ, ים ויהומות, שהרי התורה היא שמו של הקדוש ברוך הוא. מה שמו של הקדוש ברוך הוא נחקק בעשר אמירות - אף התורה נחקקה בעשר אמירות. עשר האמירות הללו הם שמו של הקדוש ברוך הוא, וכל התורה היא שם אחד, שמו של הקדוש ברוך הוא ממש.

אשרי חלקו של מי שזוכה בה. מי שזוכה בתורה זוכה בשם הקדוש (של הקדוש ברוך הוא). רבי יוסי אומר, זוכה בקדוש-ברוך הוא ממש (ובנסת ישראל), שהרי הוא ושמו אחד. ברוך שמו לעולם ולעולמי עולמים אמן.

לא תעשון אתי אלהי כסף ואלהי זהב. אמר רבי יוסי, מה הטעם? משום שכתוב (חגיג) לי הכסף ולי הזהב. אף על גב שלי הכסף ולי הזהב - לא תעשון אתי. אתי, כלומר אותי.

אמר רבי יצחק, כתוב (ירמיה ט) מאין כמות ה' גדול אתה וגדול שמך בגבורה וגו'. (גדול אתה וגדול שמך)

ההוא בר אוקיר לאחרא, דלא (דף צ' ע"ב) אבוי. וכתוב כבד את אביך וגו', לא תחמד בית רעך, שדהו. וכתוב הכא, על האדמה אשר יי' אלהיך נתן לך. ההוא דיבה לך, יהא דילך, ולא תחמד אתרא. ודאי הא כהא תליא.

ואלן חמש קדמאי, כלילין חמש אחרנין. ובגיני כף, (דברים לג) מימינו אש דת למו.

דכלא אתעביד ימינא. ועל דא, בחמשה קלין אורייתא אתיהיבת. אמר ר' יהודה, כלהו הוו חמש גו חמש. לקבליהון חמשה חומשי תורה.

תאני ר' אלעזר, באלין עשר אמירן, אתגליפו כל פקודי אורייתא, גזירין ועונשין. דכיא ומסאבא. ענפין ושרשין. אילנין ונטיעין. שמיא וארעא. ימא ותהומי. דהא אורייתא שמא דקודשא בריך הוא הוי, מה שמא דקודשא בריך הוא אתגליף בעשר אמירן, אוף אורייתא אתגליפא בעשר אמירן. אלין עשר אמירן אינון שמא דקודשא בריך הוא. ואורייתא כלא שמא חד הוי, שמא קדישא דקודשא בריך הוא ממש.

זכאה חולקיה, דמאן דזכי בה. מאן דזכי באורייתא, זכי בשמא קדישא. (דקודשא בריך הוא ממש) ר' יוסי אומר, בקודשא בריך הוא ממש זכי, (ס"א ובנסת ישראל) דהא הוא ושמיה חד הוא, בריך שמיה לעלם ולעלמי עלמין אמן.

לא תעשון אתי אלהי כסף ואלהי זהב. (שמות כ) אמר ר' יוסי, (ד"א לא ירסקו מאי טעמא. משום דכתיב) (חגיג) לי הכסף ולי הזהב, אף על גב דלי הכסף ולי הזהב, לא תעשון אתי, אתי: כלומר אותי.

אמר ר' יצחק, פתיב (ירמיה ט) מאין כמות ה' גדול אתה וגדול שמך בגבורה וגו', (גדול אתה וגדול שמך) היינו לי הכסף. וגדול

שִׁמְךָ בְּגִבּוֹרָה, הֵינְנוּ וְלִי הַזֶּהָב. אֵלֶיךָ תָּרִין
גְּוֹנִין לֹא מִתְחַזְּיִין, וְלֹא מִתְפָּאֲרִין, בְּרַב אֵינוֹן
גְּלִפְיִין בְּאַתֵּר חַד, בְּאֵן אֶתֶר אֲתַגְלִיפוּ.
בְּיִשְׂרָאֵל. כָּאֵן אֲתַחְזֹן גְּוֹנִין לְאַתְפָּאֲרָא, כְּמָה
דְּאַתָּ אָמַר (ישעיה מט) יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר בָּךְ אֲתַפְּאֵר.
רַבִּי יְהוּדָה פְּתַח, (ישעיה סא) שׁוֹשׁ אֲשִׁישׁ בְּה' תִּגְלֵךְ
נַפְשִׁי בְּאֱלֹהֵי וְגו', וּזְכָאָה חוֹלְקֵיהוֹן
דְּיִשְׂרָאֵל, מַעֲמִין עוֹבְדֵי עֲבוֹדַת כּוֹכְבִים
וּמַזְלוֹת, דְּחִדּוּתָא וּתְפִנוּקָא דְלֵהוֹן בְּקוּדְשָׁא
בְּרִיךְ הוּא, דְּכְתִיב שׁוֹשׁ אֲשִׁישׁ בְּיְי'. פִּיּוֹן
דְּאָמַר בְּיְי', אָמַאי כְּתִיב בְּאֱלֹהֵי. אֵלָּא הֲכִי
אָמְרוּ יִשְׂרָאֵל, אִי בְּרַחֲמֵי אֲתִי עֲלֵנָא, שׁוֹשׁ
אֲשִׁישׁ בְּיְי'. אִי בְּדִינָא, תִּגְלֵךְ נַפְשִׁי בְּאֱלֹהֵי.
כְּמַאי טַעֲמָא. מִשׁוּם דְּאֵלֶיךָ בִּיהַ אֲתַגְלִיפוּ,
דְּכְתִיב, (ישעיה סא) פִּי הַלְבִּישְׁנִי בְּגָדֵי יִשְׁעֵי.
מַהוּ בְּגָדֵי יִשְׁעֵי. גְּוֹנִין, דְּאַתְגְּלִיפוּ לְאַסְתַּפְּלָא
בִּיהַ. כְּמָה דְּאַתָּ אָמַר, (שמואל ב כב) יִשְׁעוּ וְגו' אֶל
יְי'. יִשְׁעֵי אֲסַתְּפְלוּתָא הוּא. מָאֵן דְּבַעֵי
לְאַסְתַּפְּלָא בִי, בְּגוֹוִין דִּילִי יִסְתַּפֵּל. מְאִי
טַעֲמָא. מִשׁוּם דְּכְתִיב, (ישעיה סא) מְעִיל צְדָקָה
יַעֲטֵנִי, צְדָקָה מִמֶּשׁ, דְּגוֹוִין בִּיהַ אֲתַגְלִיפוּ.
כְּחַתָּן יְכַח פָּאָר, הָא גְּוֹוָא חַד. וּכְפֻלָּה תַּעֲדָה
כְּלִיָּה, הָא גְּוֹוָא אַחְרָא. וְכַד גְּוֹוִין מִתְחַבְּרִין,
בִּיהַ שְׁעֵתָא אֲתַחְזִיין, וְכַלְהוּ תְּאִיבִין לְאַחְזָאָה,
וְלְאַסְתַּפְּלָא בִּיהַ.

רַבִּי יוֹסִי אָמַר, שׁוֹשׁ אֲשִׁישׁ בְּיְי'. תָּרִין חֲדוּן.
בְּיְי': בְּרַחֲמֵי. תִּגְלֵךְ נַפְשִׁי, הָא (חַד חַדוּת)
בְּדִינָא. אָמַר ר' יְהוּדָה, בְּכֻלָּא חֲדוּהָ עַל חֲדוּהָ.
וְחֲדוּהָ דְצִיּוֹן, זְמִין קְדֻשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְאַחְדָּאָה
לְיִשְׂרָאֵל, בְּחֲדוּתָא יְתִיר מְכֻלָּא, דְּכְתִיב, (ישעיה
לה) וּפְדוּיֵי יְי' יִשׁוּבוּן וּבָאוּ צִיּוֹן בְּרִנָּה וְגו',
וּבָאוּ צִיּוֹן בְּרִנָּה וְגו'. וּפְדוּיֵי ה' יִשׁוּבוּן - הָרִי אַחַת. וּבָאוּ צִיּוֹן
בְּרִנָּה - הָרִי שְׁתֵּים. וְשִׁמְחַת עוֹלָם

מָה הַטַּעַם? מִשׁוּם שְׁאֵלָה נִחְקְקוּ
בוּ, שְׁכָתוּב כִּי הַלְבִּישְׁנִי בְּגָדֵי
יִשְׁעֵי. מַה זֶה בְּגָדֵי יִשְׁעֵי? גְּוֹנִים
שֶׁנִּחְקְקוּ לְהַסְתַּפֵּל בוּ, כְּמוֹ
שֶׁנֶּאֱמַר יִשְׁעוּ וְגו' אֶל ה'. יִשְׁעֵי
הוּא הַסְתַּפְּלוּת. מִי שְׂרוּצָה
לְהַסְתַּפֵּל בִּי, יִסְתַּפֵּל בְּגוֹנִים שְׁלִי.
מָה הַטַּעַם? מִשׁוּם שְׁכָתוּב מְעִיל
צְדָקָה יַעֲטֵנִי, צְדָקָה מִמֶּשׁ,
שֶׁהַגְּוִיִּים נִחְקְקוּ בוּ. כְּחַתָּן יְכַח
פָּאָר, זֶה גְּוֹן אַחַד. וּכְפֻלָּה תַּעֲדָה
כְּלִיָּה, זֶה גְּוֹן אַחֵר. וּכְשֶׁהַגְּוִיִּים
מִתְחַבְּרִים, בְּאוּתָהּ שְׁעָה נְרָאִים,
וְכֻלָּם מִשְׁתוֹקְקִים לְרֵאוֹת
וְלְהַסְתַּפֵּל בוּ.

רַבִּי יוֹסִי אָמַר, שׁוֹשׁ אֲשִׁישׁ בְּיְי'. תָּרִין חֲדוּן.
בְּיְי': בְּרַחֲמֵי. תִּגְלֵךְ נַפְשִׁי, הָא (חַד חַדוּת)
בְּדִינָא. אָמַר ר' יְהוּדָה, בְּכֻלָּא חֲדוּהָ עַל חֲדוּהָ.
וְחֲדוּהָ דְצִיּוֹן, זְמִין קְדֻשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְאַחְדָּאָה
לְיִשְׂרָאֵל, בְּחֲדוּתָא יְתִיר מְכֻלָּא, דְּכְתִיב, (ישעיה
לה) וּפְדוּיֵי יְי' יִשׁוּבוּן וּבָאוּ צִיּוֹן בְּרִנָּה וְגו',
וּבָאוּ צִיּוֹן בְּרִנָּה וְגו'. וּפְדוּיֵי ה' יִשׁוּבוּן - הָרִי אַחַת. וּבָאוּ צִיּוֹן
בְּרִנָּה - הָרִי שְׁתֵּים. וְשִׁמְחַת עוֹלָם

על ראשם - הרי שלש. ששון
 ושמחה ישיגו - הרי ארבע.
 פנגדס של ארבע פעמים
 שהתפזרו ישראל בין העמים, ואז
 פתוב (שם יב) ואמרתם ביום ההוא
 הודו לה' קראו בשמו וגו'.
 השלמה מההשמטות (סימן ב)

ואלו הן י"ב מצוות: א - יחוד ה'.
 ב - ליראה את ה'. ג - לדעת שיש
 דין ויש שכר טוב וכו'. ד - לקדש
 את ה'. ה - להתפלל בכל יום
 שחרית מנחה ערבית. ו - לעסק
 בתורה. ז - למול את הבן. ח -
 קדש לי כל בכור. ט - תפילין. י -
 ציצית. יא - מזוזה. יב - למסור
 נפשו בדבקות. אלו הם י"ב
 מצוות שמור: א - שלא לתת
 גדלה לעבודה זרה. ב - שלא
 לבנות מגדל לעבודה זרה. ג - אל
 תפנו וגו' (שלא) להרהר אחריהם.
 ד - לא תשתחוה להם. ה - שלא
 להכנע, זהו לא תעבדם. ו - שלא
 להחליף יחוד של רבוננו, זהו
 ההימיר. ז - שלא להרהר, זהו לא
 תתורו וגו'. ח - שלא לשאל
 באוב. ט - שלא לשאל בידעוני.
 י - שלא לדרש אל המתים. יא -
 שלא לעשות כשפים, זהו וחבר
 חבר. יב - ושם אלהים אחרים
 שלא תזכירו:

וידבר אלהים את כל הדברים
 האלה. כל הדברים - כלל זה הוא
 כלל של הכל, כלל של מעלה
 ומטה.

אנכי, סוד של העולם העליון
 בסוד השם הקדוש יהו. אנכי,
 נגלה ונגנו, נגלה בסוד קדוש של
 הפסא, שהלבנה עומדת בשלמות
 פאחד, כשהשמש שולט והלבנה
 מאירה, ואין לה שבח פרט לשבח
 של האור שמאיר עליה.

(דף ז"א ע"א) דנהורא דנהיר

ופדויי יי' ושובון, הא חד. וכאו ציון ברנה,
 הא תרי. ושמחת עולם על ראשם, הא תלת.
 ששון ושמחה ישיגו, הא ארבע. לקבליהון
 דארבע זמנין דאתפזרו ישראל ביני עממיא.
 וכדין פתיב (ישעיה יב) ואמרתם ביום ההוא הודו
 ליי' קראו בשמו וגו'.

השלמה מההשמטות (סימן ב)

ואלו הם י"ב פקודין. א' יחוד יי'. ב' ליראה
 את יי'. ג' למנדע דאית דיין ואית אגר טב
 וכו'. ד' לקדש את יי'. ה' להתפלל בכל יום
 שחרית מנחה ערבית. ו' לעסוק בתורה. ז'
 למול את הבן. ח' קדש לי כל בכור. ט' תפילין.
 י' ציצית. י"א מזוזה. י"ב למסור נפשו בדבקות
 (ה). אלו הם י"ב פקודי שמור. א' דלא למיהב
 רבו לעבודה זרה. ב' דלא למבני מגדל
 לעבודה זרה. ג' אל תפנו וגו' (שלא) להרהר
 אחריהם. ד' לא תשתחוה להם. ה' דלא
 לאתפסיא, דהיינו לא תעבדם. ו' דלא
 להחליף יחודא דמאריה דהיינו ההמיר. ז'
 דלא להרהרא, דהיינו לא תתורו וגו'. ח' שלא
 לשאול באוב. ט' שלא לשאול בידעוני. י' שלא
 לדרוש אל המתים. י"א דלא למעפד חרשין
 דהיינו וחבר חבר. י"ב ושם אלהים אחרים
 שלא תזכירו: (עד כאן מההשמטות).

וידבר אלהים את כל הדברים האלה. (שמות כ)
 כל הדברים, כלל דא, הוא כלל
 דכלא, כלל דלעילא ותתא.

אנכי, רזא דעלמא עלאה, ברזא דשמא
 קדישא יהו. אנכי, אתגליא ואתגניז.
 אתגליא ברזא קדישא דכרסיא, דסיהרא
 קיימא בשלימו כחדא, פד שמשא שלטא,
 וסיהרא אתנהירת, ולית לה שבחא, פר שבחא
 עלה.

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימוש מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבילים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנֵן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיְשׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמְּלָכִים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירָהוּ בְּצַל כַּנְּפוֹי וּבְסִתְרָא אֱהֵלוּ לַחֲזוֹת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידָהוּ. וּמִנְחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיְלֻוּהּ אֵלָיו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מְעֻשִׂיָּהּ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְּלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלֶיהָ. וַיְלֻוּהּ אֵלֶיהָ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹהָ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

בס"ד

הביאו פְּרָכָה אֶל בֵּיתְכֶם - לְמַדּוּ וְהַפִּיצוּ אֶת הַזֶּהָר הַקָּדוֹשׁ

וְתִזְכּוּ לְהַבְטָחוֹת הַגְּדוֹלוֹת שֶׁל הַרְשָׁב"י הַקָּדוֹשׁ
(זֶהָר תְּרוּמָה קכ"ח)

תָּנוּ ע"ז לְאֱלֹקִים
סֵט זֶהָר בְּמַחִיר מְסֻבָּד

ספר הזוהר היומיומי
מיוזם ל-774 ימינו
היום - חודש
מדר, בראשית
בראשית - ספר

77

הִזְדַּרְזוּ הַמְּלֵאִי אוֹלֵ!

ניתן לרכוש בחנות "מלכות דוד" רח' השומר 74 בני ברק
או ב"מפעל הזוהר העולמי" רח' נחל לכיש 24/8 רמת בית שמש
טל: 054-843-6784 / פקס: 02-995-1300

אמר משה רבינו לרשב"י: "בהאי חיבורא דילך דאיהו ספר הזוהר... ובגין דעתידין ישראל למטעם מאילנא דחיי, דאיהו ספר הזוהר, יפקון ביה מן גלותא ברחמי" ויתקיים בהון ד' בדד ינחנו ואין עמו אל נכר (דברים לב, יב) פרוש: משום שעתידים ישראל לטעום מאילן החיים שהוא ספר הזוהר, על ידו יצאו מן הגלות ברחמים, ויתקיים בנו הפסוק שהשם יוציאנו מן הגלות בלי קטרוג. (רעיא מהימנא פרשת נשא דף קכד:)